

NIEZAKONNY (3) *ai*

e oraz o jasne, a pochylone.

sg m N niezakonny (1). ◇ A niezakonn(e)go (1). ◇ f V niezakonną (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. zakonny.

Taki, który nie przestrzega praw, przepisów (3) :

W połączeniu szeregowym (1): Miał iednego wípráwie fwey brátá młodego Osberná/ dowćipnego/ ále bárzo nieśpokoynego y rośpuftnego/ y nie zakonnego *SkarŻyw* 333.

[W przeciwstawieniu: »zakonny ... niezakonny«: były rzeczy íprośne/ niegodne [...] Ty rzeczy powiedáiąc/ Mnich moy/ iákoby rzecz krotofilną powiedał/ Począł być weśoł [...] Dano też było ná ten czás mięśo/ á był dzień ktemu/ ktorego sie godźiło/ wślytkim ie ieć/ On niechćiał/ y nieprzyzwolił by był ná to/ áby był miał inną łuknią ná się wzdźiać/ ná tym zakonny był/ A wtych rzeczach/ ktore zależały ku prawdźiwey dołkonáłości/ był niezakonny. *ErazmJęzyk Gg (Linde).*]

W przen (1) :

Wyrażenie: »sprawiedliwość niezakonna« (1): O wielka cnoto y íprawiedliwości niezakonna,/ ále dołkonála tego mężá. *SkarŻyw* 243.

α. W funkcji rzeczownika (1) :

W przeciwstawieniu: »nabożny ... niezakonny« (1): Tedy będzie sie weselil wśfelki nábożny/ a będzie plakál wśfelki niezakonny. *OpecŻyw* [192].

Synonimy: grzeszny, krzywy, niepobożny, nieprawy, niesprawiedliwy, winny.

Cf **BEZZAKONNY**, **ZAKONNY**